

NE naš čas

V ponedeljek, 3. septembra so naše šole znova oživele. Po brezskrbnih, bolj ali manj prijetnih počitnicah, so se otroci spet založili s knjigami, zvezki, svinčniki... Pred njimi je ena sama misel, želja: tudi v tem šolskem letu moram biti prav tako priden kot sem bil lani. Ali pa še bolj. Ta želja je enaka pri vseh otrocih. Tistih, ki letos zadnjič posejajo po šolskih klopih, prav tako pa tudi najmlajših, ki so pred dnevi prvič kar malce bojazljivo pokukali v svoj novi dom. Seveda pa vsem želimo najboljših ocen in da bi se čim več naučili.

7. september 1973 • Leto IX., št. 25 (195) • Cena 1 dinar • Poština plačana v gotovini

GLAVNI IN ODGOVORNI UREDNIK Ljuban Naraks

OBČANI GORNJE SAVINJSKE DOLINE PRAZNUJEJO

V spomin na osvoboditev Gornje savinjske doline leta 1943, so izbrali prebivalci mozirske občine 12. september za občinski praznik.

Gornjesavinjčani bodo letošnji občinski praznik slavili z novimi delovnimi dosežki. Praznovati bodo začeli že 8. septembra, ko bodo predali 10 kilometrov dolgo asfaltirano cesto od Igle do Solčave. Pri Igli se bodo zbrali ob 10,30 uri in nato krenili po novi cesti do Solčave. Za mozirsko občino je nova asfaltirana cesta, ki vodi do najlepšega predela, velika pridobitev. Občina ima slabo razvito industrijo in mora izkoristiti naravne lepote. Zdaj bo ostalo do Logarske doline le 5 kilometrov neurejenega cestišča, ki ga bodo asfaltirali do leta 1975.

Osrednja prireditev ob letošnjem prazniku občine Mozirje bo v soboto, 15. septembra v Rečici ob Savinji. Tu bodo ob deveti uri odprli športno igrišče, zatem pa bo po novi asfaltirani cesti krenil slavnostni sprevid do nove šole. Pred šolsko zgradbo bo proslava, na kateri bo imel slavnostni govor predsednik občinske skupščine Jože Deberšek. Podelili bodo tudi tri občinske nagrade. V novem šolskem poslopju, ki so ga zgradili iz samoprispevka občanov, bo odprta razsta-

va o bojih Šlandrove brigade, svoje izdelke pa bodo razstavili tudi učenci.

Rečica ob Savinji, kjer bo letošnja osrednja občinska proslava, je za to prilžnost olepšala svoj videz. Vaščani bodo dobili novo šolo, športno igrišče in asfaltirano cesto. K temu so prebivalci Rečice ob Savinji mnogo prispevali sami.

Krajevna skupnost Rečica ob Savinji zajema 12 okoliških vasi, v katerih prebiva 2260 ljudi. Večji del je zaposlenih v gospodarstvu, dobra četrtina pa se ukvarja s kmetovanjem. V tej krajevni skupnosti so v zadnjih letih modernizirali kar 8 kilometrov cest, zgradili večji most preko Savinje in še nekaj manjših ter napeljali vodovodno omrežje. Zdaj končujejo z deli pri polaganju kanalizacije in asfaltiranju ceste do nove šole ter na pokopališče.

Do praznika bodo zgradili tudi športno igrišče. Za komunalna dela so v krajevni skupnosti Rečica ob Savinji porabili 1.500.000 dinarjev, za vodovod pa še posebej 600 tisoč. Veliko so prispevali prebivalci sami, nekaj denarja pa so primaknile še delovne organizacije in občinska skupščina. Prebivalci s temi pridobitvami še niso zadovoljni. Modernizirali bodo še 8 kilometrov vaških cest in v

tista gospodinjstva (5 odstotkov), ki še nimajo vodovoda, napeljali vodo. To so predvsem gospodinjstva v Sentjanžu in Budemu. V Rečici bodo uredili tudi javno razsvetljavo.

V vasi ne zanemarjajo društvene dejavnosti. Izredno delovno je gasilsko društvo, ki je najstarejše v občini in je lani slavilo 90-

obletnico. Aktivno pa je tudi športno društvo Mladost, ki ima več klubov. Mladi se zbirajo v aktivu Zveze mladine in v prosvetnem društvu. To je letos uprizorilo ljudsko igro v treh dejanjih »Pri kapelici«.

Prebivalcem Gornje Savinjske doline želimo ob njihovem prazniku veliko novih delovnih dosežkov.

PREDSEDNIK KRAIGHER V VELENJU IN ZAVODNJAH

VELENJE, 6. septembra — Včeraj je bil na obisku v velenjski občini predsednik skupščine SRS Sergej Kraigher. Dopoldan so ga v občinski skupščini sprejeli predstavniki občine in občinskih družbenopolitičnih organizacij. Dobrodošlico je uglednemu gostu za-

žel velenjski župan Nestl Zgank. Zatem pa je podpredsednik občinske skupščine Avgust Jeriha v uvodni razlagi seznanil predsednika Sergeja Kraigherja s prizadevanji v občini Velenje, da bi čimbolj zaživela krajevna samouprava.

Ugledni gost se je dopoldan mudil v tovarni Gorenje, kjer ga je pozdravil generalni direktor Ivan Atelšek in ga skupaj s svojimi sodelavci popeljal po tovarniških prostorih.

Sergej Kraigher se je popoldne mudil v Zavodnjah. Tu si je ogledal Ročnikovo domačijo in se pogovarjal z naprednimi kmetovalci iz naše občine ter s predstavnikoma krajevne skupnosti in organizacij iz Zavodenj. Gost se je zatem mudil na kosilu v hotelu Paka. V rudarskem šolskem centru pa se je dve uri pogovarjal o šolstvu in zdravstvu.

V zbornici rudarskega šolskega centra se je na razgovor s predsednikom republiške skupščine Sergejem Kraigherjem sestel širši občinski politični aktiv. Predsednik Kraigher je zlasti govoril o ustavnih spremembah.

Podrobno o enodnevnem obisku predsednika Sergeja Kraigherja v velenjski občini bomo poročali naslednji teden.

JUNAKA EIGERJA PRI ŽGANKU

Predsednik skupščine občine Velenje, Nestl Zgank, je sprejel Ivana Kotnika in Franca Verka, člana Saleškega alpinističnega odseka, ki sta med 16. in 22. avgustom preplezala najzahtevnejšo smer v 1800-metrski steni Eigerja v Svici, in njuno spremljevalko Meto Rotovnikovo.

Na sprejemu so bili tudi sekretar komiteja občinske konference ZKS Velenje Franjo Korun, sekretar občinske konference SZDL Jože Veber, predsednik občinskega sveta za prosveto in kulturo Ivo Jamnikar in drugi, ter predstavniki planinskega društva Velenje in Saleškega alpinističnega odseka.

Potem, ko je predsednik čestital vsem trem, je z zanimanjem prisluhnil pripovedim obeh alpinistov v steni in spremljevalke. Mentor in učitelj alpinistov Dušan Kukovec, pa je prisotne seznanil z delom in dosežki alpinističnega odseka, še posebej z gorsko reševalno službo, ki je zelo uspešna.

Predsednik Nestl Zgank je med drugim dejal: »Izredno me veseli, da gre vzporedno z razvojem mesta tudi športna in druga dejavnost. Saj si ne moremo misliti napredka industrije brez zdravega človeka. Sport in rekreacija pa sta eno izmed sredstev, ki lahko temu veliko doprinese. Zato si bomo prizadevali, da bomo nadaljnjemu razmahu te dejavnosti pomagali po največji možnosti. To kar sta naša mlada alpinista dosegla, je junaštvo, ki ga moramo nagraditi, zato predlagam Ivana Kotnika in Franca Verka za najvišje občinsko priznanje — Kajuhovo nagrado.«

LOGARSKA DOLINA — BISER GORNJE SAVINJSKE DOLINE

Danes v NE naš čas

- Strojanšek je zabodel človeka in se mirno odpeljal na delo — str. 8
- Kotnik in Verko uresničila 2-letne plezalne načrte — str. 3
- »Zelja več, kot možnosti,« pravi Ivan Stropnik, predsednik KO SZDL iz Raven — str. 6
- Zavoljo poraza bodo šoštanjski rokometiški nadaljevali še z večjo vnemo — str. 7

Zadnje dni po svetu

• **PREDSEDNIK TITO V ALŽIRU** — Predsednik SFRJ Josip Broz Tito je 2. septembra prišel v Alžir na 4. konferenco neuvrščeni. Tam so ga sprejeli z najvišjimi državnimi častmi. Naš predsednik je na konferenco prišel prej, kot je bilo predvideno, ker ga je zaprosil alžirski predsednik Bumedien, da bi lahko izmenjala mnenja pred konferenco. Predsednik republike Josip Broz Tito se je v tem času sešel z mnogimi voditelji držav. Svetovni časopisi ocenjujejo predsednika Tita kot eno od srednjih osebnosti alžirskega srečanja. Poudarjajo tudi, da so Indija, Jugoslavija in Egipt še posebej odgovorni za uspeh konference, saj so veliko prispevali k gibanju neuvrščeni.

• **KOLERA V ITALIJI** — Pred štirinajstimi dnevi se je v Neaplju pojavila kolera. Zaradi te bolezni je umrlo v Italiji že več deset ljudi. Pred dnevi so zabeležili prvi smrtni primer zaradi kolere tudi v Rimu. V sedežu svetovne zdravstvene organizacije (WHO) v Ženevi so objavili, da jih je italijanska vlada uradno obvestila, da so kolero prenesli v Italijo s školjkami, uvoženimi iz Severne Afrike. Te školjke so uvozili na črno in jih dali na tržišče, ne da bi jih poprej pregledali sanitarni organi. Tudi iz zahodnonemške zveze države Hesse poročajo, da so zabeležili dva primera kolere. Italijanskega delavca, ki se je v nedeljo vrnil z dopusta iz okolice Neaplja, so dali v karanteno. Enako so storili z 19-letnim študentom, ki je dopotoval iz Tunisa.

• **MEJA MED DVE MA NEMCIJAMA** — Ta

teden so začeli dokončno markirati mejo med Nemško demokratično republiko in Zvezno republiko Nemčijo. Markacija bo potekala na osnovi posebnega sporazuma med obema Nemčijama, sklenjenega v duhu temeljne pogodbe o ureditvi stikov. Iz Berlina so sporočili, da so geometrske ekipe postavile prvi mejnik med nemškima državama v sredo 4. septembra na državni meji med NDR in ZRN v okrožju Rostocka, največjega vzhodnonemškega baltiškega pristanišča. Meja med Nemčijama je dolga približno 1400 kilometrov.

• **KÖLNSKI FORD ZANIKAJA** — Direkcija zahodnonemške tovarne avtomobilov Ford v Kölnu je na začetku tega tedna zanikala vesti, objavljene v nekaterih zahodnonemških časnikih, da so med tistimi, ki so jih odpustili zaradi stavk, tudi Jugoslovani. Predstavnik tovarne je povedal, da je 949 Jugoslovanov ostalo na svojih delovnih mestih. Ni pa povedal, če so naši delavci sodelovali v »divji« stavki. Delo v tovarni se sedaj redno nadaljuje.

• **OBJAVILI DEKRET O USTANOVITVI USTAVODAJNE SKUPŠČINE** — Egiptovskolibijsko združeno politično vodstvo je na začetku tedna objavilo dekret o ustanovitvi ustavodajne skupščine Egipta in Libije. Skupščina bo štela 100 članov, iz vsake države po 50 predstavnikov parlamenta. Ustavodajna skupščina bo najprej pripravila osnutek ustave združene države in imenovala kandidata za predsednika nove republike, ki ga bodo izbrali na referendumu.

ZADNJE vesti

VOLILNA KONFERENCA RUDNIŠKIH KOMUNISTOV

Danes popoldne ob 16. bo v sejni dvorani Skupščine občine Velenje volilna konferenca organizacije Zveze komunistov rudnika lignita. Izvolili bodo nov komite (do zdaj so imeli sekretariat) ter komisiji za idejno-politična vprašanja in samoupravne gospodarske odnose.

NOVA BLAGOVNICA „STANDARD“

Trgovsko in proizvodno podjetje ERA Velenje bo v sredo, 12. septembra odprlo v priložju 183-stanovanjskega bloka ob Šaleški cesti novo sodobno urejeno blagovnico.

Podjetje ima že zdaj v svojem sestavu nekaj prodajal, ki zaslužijo, da jih imenujemo blagovnice. Stara NAMA, ki jo bodo že prihodnje leto obnovili in pohištvena blagovnica Sodobna oprema. Tretjo splošno prodajalno — Center pa so preuredili v oblačitveno blagovnico. V kratkem jo bodo dopolnili še s prodajalno čevljev PEKO.

V novi blagovnici nasproti velenjske avtobusne postaje bodo lahko kupci dobili vse, razen pohištva in oblačil. Nova trgovina bo imela 10 oddelkov. Sprva bo v njej zaposlenih 70 prodajalcev ter 10 vajencev. Pozneje se bo število zaposlenih povečalo na 120. Blagovnica, ki ima 1.900 m² prodajnih površin in približno 600 m² skladišč, bo odprta neprekinjeno od 8. do 19. ure, oddelek živil pa od 7. do 19. ure. Zaprtja bo samo ob nedeljah in praznikih. Posamezni oddelki bodo zelo praktično urejeni in zanimivi še za tako izbirčnega kupca. V podjetju so namreč povedali, da si bodo zelo prizadevali, da bi kupcu vedno nudili nekaj novega. Prikazali bomo le del mozaika delovanja nove blagovnice.

Na oddelku kozmetike, ki bo posloval na samoizbirni način, bodo brezplačno prikazovali uporabo kozmetičnih sredstev ter dajali razne nasvete v zvezi s tem. Na oddelku glasbil bodo imeli na voljo poseben stereo studio, kjer bodo lahko preizkušali delovanje raznih aparatov. Poleg že omenjenih, bodo privlačni za kupce prav gotovo tudi oddelki, kjer bodo prodajali zlatnino, ure, nakit in fotomaterial. Omeniti pa je vsekakor treba še oddelka za gospodinjstvene stroje in potreščine ter oddelek, kjer bodo prodajali avtomobile vrste zastava, škoda in opel. V teku pa so pogovori še za prodajo Cimosovih vozil in volksvagnov iz Sarajeva.

Ob koncu sprehajanja po posameznih oddelkih pa še nekaj za ljubitelje brezalkoholnih pijač in kave. Tudi ti bodo lahko potestili žejo v bifeju espresso. Povedati moramo tudi, da bodo v blagovnici prve dni po otvoritvi prodajali s popustom. Zamočati pa ne smemo še naslednje novice.

• **VAL »DIVJIH« STAVK V ZR NEMCIJI** — Nemško kovinsko in avtomobilsko industrijo je zajel val štrajkov. Vendar tokrat kažejo svoje nezadovoljstvo tuji delavci, kar spontano, brez organiziranja s strani sindikatov. Stavkajoči zahtevajo dodatek zaradi splošnih podražitev, ki niso obšle niti Nemčijo. Na fotografiji so delavci iz Turčije v času »divje« stavke v Fordovih tovarnah. Kot poročajo, se delo v Fordu sedaj že redno nadaljuje.

USTAVNE RAZPRAVE V MOZIRJU

V mozirski občini bodo začeli z ustavnimi razpravami po 10. septembru. Razprave bodo imeli v delovnih organizacijah in v krajih, kjer so krajevne organizacije socialistične zveze.

Na ustavne razprave se v mozirski občini že dalj časa temeljito pripravljajo. Julija so imeli koordinacijski sestanek, katerega se je udeležil tudi predsednik gospodarskega zbora Tone Bole. Izvršni odbor občinske konference SZDL je imenoval 32-članski koordinacijski odbor, ki ga vodi Hinko Cop. Imenovali pa so tudi 16 družbenopolitičnih delavcev, ki bodo na javnih razpravah tolmačili ustavne spremembe. Ti so se v torek udeležili posebnega seminarja na Dobrni.

Ustavne razprave bodo končali 15. oktobra s skupno sejo občinskih družbenopolitičnih organizacij. Na njej bodo ocenili vsebino ustavnih razprav v mozirski občini in sprejeli zaključke, ki jih bodo posredovali zvezni in republiški ustavni komisiji.

GIMNAZIJA V NOVO ŠOLSKO LETO

Začelo se je novo šolsko leto in odločili smo se, da običajno velenjsko gimnazijo, da si zapišemo o njihovem lanskem učnem uspehu, o dijaki in o vsem, kar se je na šoli dogajalo v tem času.

Lansko šolsko leto so dosegli zelo lep učni uspeh in se uvrstili v vrh dosežkov. Ob zaključku je namreč izdelalo šolo 85,6, po opravljenih popravnih izpitih pa kar 96,4 odstotkov dijakov.

Letos bo obiskovalo gimnazijo 220 dijakov, od tega jih je bilo na novo sprejetih 66. Sprejeli so samo odlične in prav dobre, nekaj pa so jih morali celo odkloniti. To med drugim tudi za to, ker so prostorsko utesnjeni. Zato je ravnatelj gimnazije Bojan Glavač izrazil željo, da bi imeli prostora vsaj še za en oddelek za novo sprejete dijake. Prav tako je tudi povedal, da tudi drugje čutijo pomanjkanje prostora. Predvsem prostora, da bi si lahko uredili specializirane učilnice. Pogrešajo tudi lastno telovadnico. Res, da si sedaj delijo novo telovadnico z rudarskim šolskim centrom, vendar se

morajo ravnati po njihovem urniku in vedno imata telesno vzgojo dva razreda skupaj. Vse to in še druge stvari povzročajo na gimnaziji kar precej težav. Tako tudi odpada fasada in se bojijo, da bi omet kdaj lahko koga resno poškodoval. Toda za večja popravila ni finančnih sredstev in bo treba zaenkrat še potrpeti.

V novem šolskem letu na gimnaziji niso nastopile večje kadrovske spremembe in profesorjev ne manjka. Delno pa se je spremenil učni načrt. Za približno polovico predmetov so že dobili nove učne načrte, za drugo polovico pa jih bodo dobili konec septembra, ko jih bo izdelal zavod za šolstvo. Nespremenjena bosta mogoče ostala le dva predmeta. Vsekakor bodo nove spremembe v učnih načrtih ugodnejše za dijake, ker bodo imeli več časa za aktivno sodelovanje s profesorjem in ne bodo tako obremenjeni z učenjem.

Zapišimo še to, da velenjsko gimnazijo obiskuje kar 40 odstotkov dijakov, ki se vozijo iz bližnjih krajev.

TURNEJA ŠALEŠKE FOLKLORNE SKUPINE

Prejšnji teden je odšlo na večdnevno turnejo v Francijo in Poljsko 40 folkloristov iz Velenja. V Franciji bodo ostali 3 dni in se udeležili v La Saint dieu mednarodnega folklornega festivala. Velenjčani bodo tu dvakrat nastopili. V Zakopanih na Poljskem pa bo festival gorske folklore, ki bo tekmovalnega značaja. Priredi ga ministrstvo za kulturo in prosveto. Na obeh folklornih prireditvah bodo naši folkloristi sodelovali s spletom gorenjskih, belokranjskih in slavonskih plesov.

• **KATASTROFALEN POTRES V MEHIKI** — Mehiko je 28. avgusta zajel močan potres. Zivljenje je izgubilo najmanj 700 ljudi. Ta potres je najmočnejši v Mehiki v zadnjih nekaj desetletjih. Središče potresa je bilo le 190 kilometrov jugovzhodno od glavnega mesta. V dveh minutah in 15 sekundah so bile prekinjene vse telefonske zveze. Na fotografiji vidimo ruševine velikega mesta, ki je pred potresom imel 75 tisoč prebivalcev.

...in domovini

• **PROSLAVA V KOZJEM** — V nedeljo so se v Kozjem zbrali aktivisti in borci, ki so med NOB delovali na Kozjanskem. Na proslavo je prišlo nad tri tisoč aktivistov in borcev, občanov, brigadirjev, ki so gradili vodovod, predstavniki družbenopolitičnih organizacij iz šestih kozjanskih občin in mnogi vidni slovenski družbenopolitični delavci. Navzoča sta bila tudi predsednik slovenske skupščine Sergej Kraigher in predsednik izvršnega sveta SRS Andrej Marinc. Podelili so domicil, da bi na ta način ponovno potrdili povezanost med aktivisti OF in borci enot NOV in POS, ki so se skupaj bojevali za dokončno zmago nad okupatorjem

na območjih Kozjanskega.

• **ZALSKA GRADNJA OBSOJENA** — Vrhovno sodišče Slovenije je zavrnilo pritožbo žalskega gradbenega podjetja »Gradnja« in potrdilo sodbo celjskega okrožnega sodišča, ki je letos aprila razsodilo, da je gradbeno podjetje dolžno povrniti tožniku Tomu Diaciju vso škodo, ki je nastala zaradi nestrokovnega betoniranja pri njegovi zasebni gradnji.

• **MILENA ZUPANČIČ NAGRAJENA** — Na nedavnem niškem filmskem festivalu je dobil grand prix Pavle Vujič za vlogo v filmu Razmejitve. Nagrado za najboljšo žensko vlogo je dobila Milena Zupančič za Cvetje v jeseni, za moško vlogo pa Bata Živojinović za Šutjesko. Milena Zupančič je dobila še nagrado revije Cik za najbolj poetično ljubzensko vlogo.

Otrdele noge

in prazen

želodec

Pred dnevi sta se vrnila člana šaleškega alpinističnega kluba Ivan Kotnik in Franc Verko, ki sta v severni steni slovitega Eigerja preplezala najzahtevnejšo smer, ki so jo 1949 prvi preplezali Japonci in v zimskih razmerah ponovili Švicarji. Naša dva alpinista sta naredila prvo ponovitev, kar velja za največji alpinistični dosežek jugoslovanskih alpinistov v Alpah.

Na tiskovni konferenci v zbornici RSC sta zbranim pripovedovala svoja doživetja.

Uvodoma je prisotne seznanil s severno steno Eigerja Dušan Kukovec, ki je leta 1969 s pokojnim Janezom Resnikom že preplezal steno Eigerja (klasično smer). Ta stena je najzahtevnejša plezalna storitev v Evropi. Eiger je visok 3970 metrov, njegova slovita stena pa 1800 metrov. Prvi so jo preplezali Nemci leta 1938, kar je veljalo za največji podvig v alpinizmu. To velja še danes. Narod v alpinističnem svetu ne pomeni nič, dokler ni premagal stene Eigerja. Tu gre namreč za prestiž. Vsaka nacionalnost želi svojo smer, seveda težjo. Japonci so svojo Direttissima, kot so jo imenovali, plezali mesec dni (šest plezalcev), porabili so 450 klinov, 2400 metrov vrvi, da o ostali opremi in organizaciji sploh ne govorimo. Ze podatek, da jih je ta odprava veljala 80 tisoč nemških DM (480.000 dinarjev) dovolj zgovorno pove, koliko so vložili v ta podvig. Naša odprava Ivan Kotnik, Franc Verko in Meta Rotovnik pa so za isti podvig imeli na voljo vsega 3000 dinarjev.

Ivan Kotnik, študent metalurgije, še ves pod vtisom dogodkov s stene Eigerja je opisal njihovo pot.

»Iz Velenja smo z avtomobilom krenili v torek 14. avgusta. Prihod pod veličastno goro ni obetal nič dobrega, saj je bilo slabo vreme in močno zasnežene stene. V četrtek se je vreme izboljšalo in tudi vremenska napoved je bila ugodna za plezarijo.

V alpinistični informativni pisarni sva se hotela zavarovati, vendar nobena zavarovalnica ni zavarovala najinega vzpona. Zato smo morali poskrbeti za telefonsko zvezo z Velenjem, da bi v primeru nesreče Dušan Kukovec in ostali kolegi prišli na pomoč. Zagotovili so nama, da bodo v 12. urah na mestu, če bo treba. To naju je močno ohrabilo. Tudi pravega opisa smeri nisva mogla dobiti, kljub temu, da so o tej »direttisimi« napisali kar tri knjige (v Japonščini).

V RUMENI STENI

Naslednjega jutra sva s petindvajset kilogramskima nahrbtnikoma zapustila tabor in najino sprem-

ljevalko Meto, ki je pot v steni spremljala z daljnogledom. Prvi del plezalne poti do Rumene stene je bil 3., 4. pa tudi 5. stopnje, kar je bilo razmeroma lahko, če se spomnim kaj naju je še čakalo. Rumena stena to je 200 metrov visoka previsna stena, kjer praktično ves čas visi v zraku. Napredovala sva počasi, zabijala kline in nanje obešala plezalne letve in tako premagovala steno. V veliko pomoč so nama bile posebne klešče (Yūmari), s katerimi sva se lahko dobro oprijemala vrvi ((Yūmari stane 900 dinarjev). »To se ne da povedati«, je dodal Franc, »saj je za plezanje take stene potrebno veliko moči, skrajna opreznost, nepogrešljivo sodelovanje obeh v navezi in vrhunsko tehnično znanje. Vsaka najmanjša napaka je lahko usodna.« V Eigerju se je do leta 1969 od 200 alpinistov, ki so poskušali svoje sposobnosti, smrtno ponesrečilo kar 35, le 80 pa jih je premagalo steno. Švicarska vlada je celo nekaj let prepovedala take podvige. »Prvi bivak sva postavila nad Rumeno steno,« je nadaljeval pripovedovanje Ivan. »Svojo povsem premočeno obleko sva zamenjala z rezervno. Ponoči je padal dež in tako je bilo skoraj vsako noč. Plaz kamenja nama je preluknjaj bivak vrečo, tako seveda ni bila več uporabna, pa tudi premočeno obleko sva odvrгла. Da je bila nesreča še večja, mi je padla v globino zaščitna čelada, v taboru pa sva pozabila ene dereze. Zato je bilo nadaljevanje po 300 metrov dolgi (45 stopinj) povsem zaledeneli steni mnogo bolj težavno in napredovala sva počasi.

ŠVICARJI UNICILI VRVI

Naslednji dan sva plezala steno V. težavnostne stopnje, ki je zahtevala izjemne napore. V tem predelu so Japonci pustili del opreme in opete vrvi, ki pa so jih Švicarji, ki so plezali to smer, povsem uničili ali pa speljali izven smeri. Ker sva se posluževala tudi te opreme, sva večkrat zašla. Vrvi so bile mnogokrat čez večmeterske razpoke opete le v led. Vse to naju je kljub močni volji in želji, da uspeva, spravljal v malodušje. Na četrtem bivaku sva ugotovila, da najina namera, da bova v štirih dneh preplezala steno nemogoča. Tudi hrane nama je zmanjkovalo. Franc je zadnjikrat kuhal čaj iz preostalih tablet in použila sva še zadnje rozine. Pred nama pa je še bila pot dolga dva dni.

Ivan Kotnik (levi) in Franc Verko (desni)

PADEC TRIDESET METROV V GLOBINO

Nadaljevanje je bilo izredno naporno in počasi. Ker sva imela premalo klinov, sva morala plezati na večje razsežnosti, zato sva s težavo varovala drug drugega. Skoraj bi prišlo do žalostnega konca najinega podviga. Pred petim bivakom je popustil klin in sem omahnil v globino. Prvi klin se je odlomil, šele drugi in močne roke Franca me je zadržalo kakih trideset metrov niže v zraku. Sreča, da je bila stena v popolni vertikali, kajti ušadec v steno bi bil lahko usoden pri takem padcu. Popolnoma premočena pa vendar zadovoljna, da sva srečno premagala tudi ta del stene, sva se odpravila k počitku, kajti vedela sva, da naju še čaka dvesto metrov do vrha.

USODNA NOČ

Zadnja noč je bila za naju usodna. Na višini 3700 metrov je bila ponoči temperatura -10°C . Premočena obleka je poledela. Vsa premržena, brez hrane sva se vso noč z raznimi vajami ogrevala in vzpodbujala drug drugega, da ne bi zaspala, saj bi to pomenilo konec. Misel, da sva že skoraj na cilju, nama je zjutraj dala novih moči, kljub temu da sva bila psihično in fizično že povsem na koncu. Otrdele noge so se počasi razgibale, vendar se mi zdi, da sva plezala povsem »avtomatično«. Isti dan, to je v sredo 22. avgusta okoli poldneva sva dosegla prvi vrh. Pred nama se je pokazal še drugi in potem še eden ter končno sloviti vrh gore. Nepopisno veselje naju je obšlo na vrhu, ko sva občudovala skalnate vrhove švicarskih alp. To je bilo enkratno doživetje. Vse je bilo tako, kot da bi se znova rodil. V tem trenutku sem pozabil na 140 ur trpljenja, borbe s steno in samim seboj. In vendar uspeša sva.

VSİ SO ZELELI USPEH

Kako je spodaj doživljala njuna spremljevalka Meta Rotovnik, študentka filozofske fakultete.

»Najprej sem ju spremljala z daljnogledom. Bila

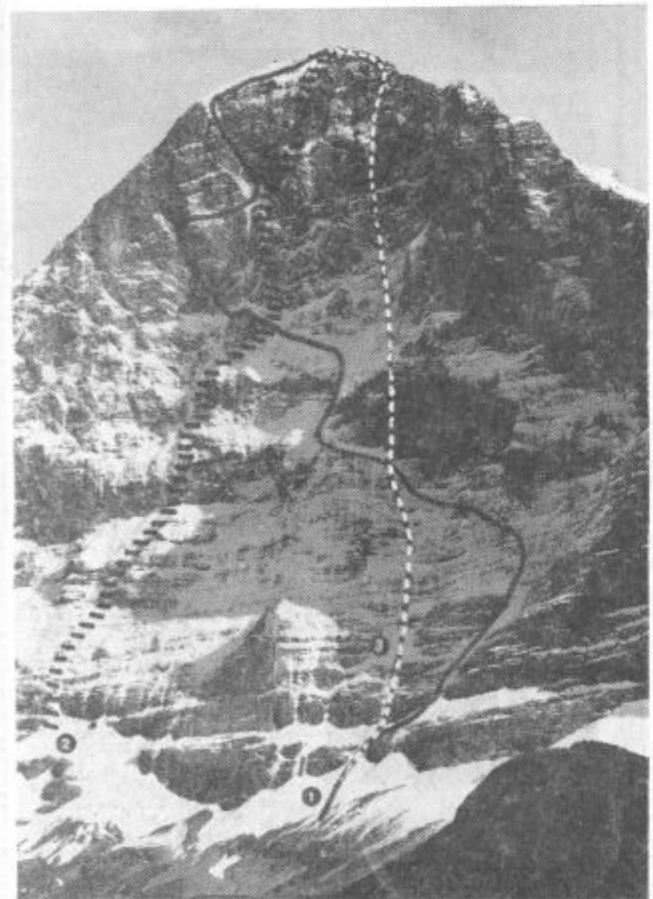
sem zaskrbljena ko sem opazila, da sta v šotoru pozabila ene dereze, brez katerih bosta težko premagovala zaledenele stene. Čez dva dni sta se že izgubila v prostrani steni Eigerja. Bila sta predaleč in z daljnogledom ju nisem mogla več slediti. Zato sem morala na 2400 metrov visok prelaz do hotela Kleinscheideg. Ko sem hotelirju povedala, da moja tovariša plezata japonsko Direttissimo mi je dejal, da bosta težko uspela, ker so Švicarji porezali vrvi v steni ter bosta rabila najmanj 10 dni. Lastnik hotela je bil dober poznavalec razmer v Eigerju. Bila sem nervozna, saj sploh nisem vedela, kaj se dogaja z našo navezo. Četrty dan so mi povedali, da jih je opazila švicarska naveza in napredujeta dobro. To me je potolažilo. Peti dan smo opazili s teleskopom, kako sta premagovala steno blizu vrha. Moram reči, da je vladalo veliko zanimanje alpinistov pa tudi turistov in so vsi želeli da uspeta.

Po vrnitvi pozno ponoči, sta najprej samo jedla. Bila sem se, da jima bo škodovalo, saj dva dni nista ničesar zaužila. Imela sta zelo nemirno spanje. Zjutraj pa sploh nista mogla na noge. Nekaj časa sta se lahko samo plazila po vseh štirih, kot da ne znata hoditi. Vsi v taboru so se z nami vred veselili njunega uspeha.

TO JE VEČ KOT ŠPORT

Po neuspehu leta 1971, ko so morali alpinisti Šaleškega alpinističnega kluba Kotnik, Verko, Roman Pugel in Marjan Prelog zaradi slabega vremena skoraj na polovici Eigerja odnehati, sta si Kotnik in Verko zadala nalogo, da bosta poizkusila ponovno. Dve leti sta se pripravljala. Preplezala sta vse stene v naših Alpah in Dolomiti. Telesne sposobnosti pa sta nabirala tudi s tekom in vadbo v telovadnicah. Sama ne vesta zakaj sta se odločila za to najtežjo smer. »Morda zato, ker naju je prvič stena odbila, kar se v sedmih letih najinega skupnega plezanja še ni zgodilo. Tako sva bila dolžnika Eigerju,« je povedal Verko, 26-letni žerjavist pri SGP Vegrad, ki je avgusta slavil desetletnico plezalnega udejstvovanja.

Njihov učitelj in mentor Dušan Kukovec je uspeh ocenil takole: »Tako vrhunsko dejanje v alpinizmu lahko narediš samo enkrat, saj je možnost za uspeh le deset odstoten. Plezanje v Eigerju ni več športni užitek. To je nekaj več. To je maksimalni napor človeškega organizma. Take napore lahko zmore samo odlično pripravljen alpinist v fizičnem in psihičnem pogledu, z jekleno voljo in vrhunskim tehničnim znanjem plezanja!«

SEVERNA STENA EIGERJA — plezalne poti: 1. normalna pot, po kateri je bil prvi vzpon 1938, 2. vzpon v zimskih razmerah leta 1966, 3. japonska Direttissima, prvič preplezali Japonci od 15. julija do 15. avgusta 1969. Prva pa sta jo ponovila velenjska alpinista Ivan Kotnik in Franc Verko od 16. do 22. avgusta.

Podjetje za distribucijo toplote TOPLOVOD Velenje

sprejme v redno delovno razmerje

VEČ KVALIFICIRANIH KLJUČAVNIČARJEV

z znanjem avtogenega varenja in

VEČ NEKVALIFICIRANIH DELAVCEV

sposobnih za priučitev pri vzdrževanju toplovoda.

Pismene vloge pošljite na podjetje za distribucijo toplote TOPLOVOD Velenje. Plača po pravniku o OD.

Pomoč prispela pravočasno

Ponesrečeni 17-letni Miran TARKUŠ je s svojim prijateljem prečel noč v dežju in snegu, v navezi sredi nekaj sto metrov navpične stene. Gorski reševalci iz Velenja, Soštanja, Celja in Solčave vso noč na reševalni akciji.

Zaradi oblačnosti, megle in dežja, se je mrak nad Logarsko dolino spustil prej, kot v lepem vremenu. Zato je bilo že temno, ko sta v planinsko kočjo na Okrešlju stopila vsa premočena in resnih obrazov Vlado Forbici iz Kidričevega in Slavko Cimerman iz Ptuja. »Miran Tarkuš se je ponesrečil v steni Male Rinke in v navezi leži v sredini nekaj sto metrov visoke stene,« je prizadeto povedal Vlado.

Stirje prijatelji, mladi alpinisti, so se že ob 10 dopoldan prejšnjo soboto odpravili v okoli 500 metrov visoko steno Male Rinke — Igljičeva smer. V navezi sta bila poleg Vlada in Slavka tudi 17-letna Ivan Lovše in Miran Tarkuš iz Maribora. V načrtu so imeli, da bodo še pred večerom preplezali navpično steno in se po Turskem žlebu spustili zopet do kočje na Okrešlju. Vendar se je zgodilo drugače. Okoli 15. ure popoldan se je Miran nenadoma izdril klin v steni. »Predno smo mu lahko pomagali, je že zgrmel v globino. Da ni padel nekaj sto metrov globoko, ga je obvarovala vrva, na katero je bil privezan,« je v koči pripovedoval Slavko.

Teško je opisati občutke prijateljev, ki so nemočno gledali Mirana, kako je po hudih udarcih ob skale obvisel na vrvi. Vendar ni bilo časa za žalost.

Treba je bilo nekaj stiriti, preudarno, kajti vsaka nepremišljena poteza ali korak bi lahko bil tudi zanje usoden. K nezavestnemu Miranu se je prvi spustil Ivan. Z veliko težavo ga je potegnil na majhno polico. Nezavestnemu je snel razbito čelado in ga z vrvmi privezal na jeklene klime. »Srce mu še bije,« je nekoliko optimistično povedal Vlado in Slavku. Misel, da bi lahko Mirana sami potegnili na vrh stene, je bila brezupna. Zato sta Slavko in Vlado dala iz nahrbtnika nekaj suhih kosov obleke,

jo po vrvi spustila Ivanu, da je z njo pokril ponesrečenca. Sama sta pospešeno plezala proti vrhu Rinke in se po nekaj urah spustila po Turskem žlebu do kočje na Okrešlju in povedala kaj se je zgodilo.

Ivan je ostal pri Miranu v steni. Pričelo je močno deževati. Ko se je stemnilo je začelo tudi snežiti. Z Miranom, ki je prišel kasneje k zavesti, sta vsa premočena in prezebla prečela noč, dokler ju drug dopoldan niso reševali gorski reševalci.

• ZACELA SE JE RESEVALNA AKCIJA

Na Okrešlju ni bilo gorskih reševalcev, zato so po telefonu obvestili vse postaje milice v Savinjski dolini in Celju. Marsikateri gorski reševalec je bil že v postelji, ko so na vrata potrkali miličniki in sporočili vest o nesreči. Dušan Kukovec iz Soštanja je bil s prijatelji na vikendu in v veseljem razpoloženju praznoval nek dogodek. Okoli 22. ure je zvedel za nesrečo. Brez oklevanja je zapustil prijatelje in že pred polnočjo prispel na Okrešlje. Prišlo jih je 15, iz Solčave, Soštanja, Velenja, Celja in drugod. Med njimi je bil tudi zdravnik Janez Novak iz Celja in znana slovenska alpinista, Ivan Kotnik in Franc Verko iz Soštanja, ki sta šele isti večer, vsa utrujena prispela iz Švice, kjer sta preplezala severno steno Eigerja. Hotela sta se udeležiti reševalne akcije, vendar jima zaradi utrujenosti Dušan Kukovec tega ni dovolil. Ves večer je lilo kot iz škafo. Grmelo je, da se je koča tresla, bliski pa so parali nebo.

Planinska kočja se je spremenila v delavnico, v kateri so se gorski reševalci pripravljali na reševanje. Kmalu po polnoči so s težkimi nahrbtniki, polnih reševalne opreme, krenili proti steni Male Rinke.

• RESEVANJE OB SVITU

Deževati je prenehalo, postalo pa je še hladneje. 15 reševalcev se je ob siju bakel začelo vzpenjati po klinih v steni Turskega žleba. Dušan Kukovec, vodja reševalne akcije, je plezal na čelu precej dolge vrste. Nihče ni veliko govoril o ponesrečencu. Potihem so se tolažili, da se morda ni zgodilo najhujše in da bodo prišli pravočasno. Kako hude poškodbe ima Miran so lahko samo ugibali. Ob svitu so prispeli na vrh Male Rinke. Pihal je mrzel veter, tako močno, da je vsakogar zabelelo do kosti.

Vendar se za te težave ni nihče zmenil. Čimprej je bilo potrebno priti do ponesrečenca in ga spraviti v dolino. To pa ni bilo tako enostavno. Vsi so imeli obilo dela s pripravami na reševanje. Na robu navpične stene so napravili sidrišče in pritrdili vitel z jekleno nrvjo. V temačno globino se je prvi spustil zdravnik Janez Novak iz Celja. Pri spuščanju je bila velika nevarnost, da vrvi sproži kamen nanj ali na Mirana in Ivana, ki sta bila okoli 250 metrov nižje v navezi.

»Miran je še živ in verjetno ne bo kaj hujšega,« je sporočil po radijskem oddajniku zdravnik, ko je prispel do ponesrečenca. Reševalci so v trenutku postali boljše volje. Torej pomoč je prišla pravočasno. Zdravnik je Miranu nudil prvo pomoč, nato pa ga s pomočjo Ivana privezal sebi na hrbet. Vitel se je pričel navijati. Se za planince, ki so vajeni gora, je bil pogled nanj, kako na hrbtu s ponesrečencem pleza po navpični steni, grozovit, kaj šele za tiste, ki so bili prvič v gorah. Novak pa se je mirno in brez strahu vzpenjal proti vrhu visoke stene.

Okoli 10. ure je bil ponesrečenec na vrhu stene. Po krajšem počitku so ga re-

Reševalci iz Soštanja, Velenja, Celja in Solčave so v svitu začeli iz stene reševati ponesrečenca

ševalci položili v mariner (čolnu podobna nosila). Pričel se je naporen in nevaren spust po Turskem žlebu. Kamenje se je krušilo na vseh koncih, zato so morali biti izredno previdni, posebno tisti, ki so se spuščali zadnji.

Udeleženci reševalne akcije verjetno ne bodo nikoli pozabili trenutka, ko se je na vrhu Turskega žleba odkrula skala in se bobneče kotalila proti njim. Za njo se je vsul plaz kamenja. Zadnji trenutek jim je uspelo potegniti ponesrečenca pod visoko skalo. Ko se je plaz umiril, so nadaljevali s spuščanjem. Ponesrečenca so v izredno težkih pogojih prinesli do slapa Rinke, okoli 14. ure. Od tu ga je v celjsko bolnišnico odpeljal rešilni avto. Poškodbe niso bile tako hude. Ko to poročamo, so ga že izpustili iz bolnišnice.

Dušan Kukovec, strasten alpinist in izkušen gorski reševalec, je po uspešni reševalni akciji povedal, da je bila to prva nesreča letos na območju Savinjskih in Kamniških Alp. 17-letni Miran Tarkuš pa je prijateljem dejal, da je bila prečeta noč najdaljša v življenju. Ko je prišel k zavesti, ga ni bilo strah. Toda neskončno dolgo je trajalo od tedaj, ko je v dolini zagledal bakle, do takrat, ko so ga potegnili na vrh stene. Zlasti za to, ker je bil moker in premražen do kosti. Celada, ki jo je

imel ob padcu na glavi, se je razbila ob udarcu na skali, kljub temu pa ga je obvarovala najhujšega. Kot je sam povedal, zaradi te nesreče ne bo opustil alpinizma.

I. Ivačić

Kadrovska komisija pri svetu delovne skupnosti upravnih organov SKUŠČINE OBČINE Velenje

razpisuje

naslednja prosta delovna mesta:

1. PRAVNIKA za urejanje in oddajanje stavbnih zemljišč
2. REFERENTA za skupščinske zadeve in pravno službo
3. DAVČNEGA INSPEKTORJA
4. SOCIALNEGA DELAVCA

razglašja

prosto delovno mesto

5. STROJEPISKE

Poleg splošnih pogojev morajo kandidati izpolnjevati še naslednje posebne pogoje:

- pod 1: pravna fakulteta s 4-letnimi delovnimi izkušnjami
  - pod 2: pravna fakulteta s 4-letnimi delovnimi izkušnjami
  - pod 3: višja strokovna izobrazba pravne, upravne ali ekonomske smeri s 3-letnimi delovnimi izkušnjami
  - pod 4: višja šola za socialne delavce s 3-letnimi delovnimi izkušnjami
  - pod 5: 2-letna administrativna šola z enoletnimi delovnimi izkušnjami.
- Nastop službe takoj ali po dogovoru. Poskusna doba traja za delavce z visoko in višjo izobrazbo 3 mesece, za ostale 2 meseca. Kandidati naj pošljejo pismene vloge z dokazili o izpolnjevanju pogojev 15 dni po objavi razpisa.

Milica Podvratnik je že 24 let zaposlena na občinskem komiteju Zveze komunistov. Vsi jo dobro poznajo.

»Po rodu sem Primorka, doma iz Tolmina. Vendar pa sem že s šestimi leti pri-

šla z očetom, ki je bil učitelj, na Lepo njivo pri Mozirju. To je bil takrat osamljen kraj — šola in nekaj hiš. Jaz pa sem želela okoli sebe veliko veselja in življenja.«

Tako je pripovedovala Milica Podvratnik in na obrazu se ji je kar bral dolgčas, ko je govorila o samotnih dnevih na Lepi njivi. Toda kaj kmalu je njeno lice zopet dobilo tisti veselje, čeprav nekoliko zamišljeni izraz, ko se je odrgala spominom na Lepo njivo in nadaljevala s pripovedovanjem.

»Ko se je začela vojna, mi še ni bilo dvajset let. Seveda sem odšla v partizane. Hudo je bilo. Tu sem bila predsednica AFŽ, sekretarka SKOJ za Tolmin, Komno in Kobarid, nazadnje, leta 1944 pa sem se vpisala tudi v tečaj za prosvetne delavce. Vendar so

nas Nemci pregnali in tečaja nisem dokončala.«

Milica o teh letih svojega življenja pripoveduje skromno in mirno. Iz njenih besed se ne razbere, da je še ne dvajsetletnemu de-

Milica Podvratnik

kletu moralo biti takrat prav gotovo hudo, saj je vojna pobrala najlepša in najbolj brezskrbna mladostna leta. Res je, od takrat je minilo že trideset let. Toda spomini ostanejo.

»Ja veste,« nadaljuje, »potem so me Nemci zajeli in odpeljali v Celje, v Stari pisker. Vendar so me teden dni pred osvoboditvijo izpustili. Mahnila sem jo naravnost v Soštanje. Tu sem potem delala na okraju, ki je bil ustanovljen ta-

koj po vojni, nazadnje pa sem se prestavila v Velenje. Od začetka je bilo hudo. Takšnega dela nismo bili vajeni, bilo pa ga je ogromno. Delali smo cele noči. Toda vedeli smo, da

moramo vztrajati, tako kot smo poprej.«

Milica Podvratnik je pridna in delovna še danes. Nikdar se ne bo na delovnem mestu na koga razjezila, ali pa pokazala kisel obraz.

Ko sem Milico vprašala kaj je njen konjiček, je odkritosrežno odgovorila, da ga sedaj nima več. Preprosto ga ne potrebuje. Ko pride iz službe, jo doma čaka hiša in vrt, ki ga je treba vedno kaj obdelo-

vati, včasih pa ji pride na obisk tudi vnučka. Tako ima vedno dovolj dela in le malo prostega časa za konjiček, če bi ga imela.

»Ampak vedno pa ni bilo tako,« pravi Milica. »Včasih sem se izredno rada ukvarjala s telesno kulturo in gojila kar vse športe. Po vojni sem sodelovala tudi pri RK, toda danes je že vse to za mano.«

Njen obraz, ki je ves nasmejan, ostaja drugače miren. Njen pogled pa se ob obujanju spominov zagleda v neko točko, ali pa se črne oči uperijo vame in me opazujejo. Toda ne radovedno, temveč samo kot človeka, s katerim kramlja in mu pripoveduje svojo življenjsko zgodbo, svoje spomine.

»No, saj moje življenje ni nič posebnega. Vedno je bilo namenjeno le delu in družini. Ti dve stvari, pa če jih človek hoče uskladiti in

svoje dolžnosti opravljati v redu, pa tako in tako vzamejo ves prosti čas, kolikor ga še komu ostane.«

Tako je Milica Podvratnik zaključila svoje pripovedovanje, jaz pa sem jo vneto poslušala. Nisem ji še hotela naprej postavljati vprašanj, čeprav sem bila radovedna. Vsak človek še vedno rad obdrži kaj zase. Poleg tega pa so se v Milici ob najinem pogovoru vzbudili in oživelili spomini in nisem je hotela motiti v tistem preišljevanju.

**NASA
ZNANKA**

ČEBLJALI SMO S PRVOŠOLČKI

Tiho in kar malce nemirno so drobili svoje koračke proti šoli. Niso si še peli pesmice: »Prav vesel v šolo grem...« Mnogi teh drobnih cicibančkov je še ne poznajo. Do šole, ki bo za njih postala novi svet, kjer bodo veliko lepega doživeli še več pa se naučili, so jih pripeljale mame, očetje ali pa starejše sestre in bratje. Z nekaterimi pa so prišle njihove

DARJA PAJK

čim prej spoznali, da bi videli, kakšna sta. Ali bosta huda? Prav to sem vprašal dečka, ki je precej samozavestno stal ob svojem očetu. »Če bomo pridni, že ne bo huda.« Nisem pričakoval, da se bo tako odrezal. Čebljali smo še z nekaterimi novepečenimi šolarji. Vendar se zaradi treme nikakor niso mogli razgovoriti. Neprestano so iskali rešitev v mami ali očetu. Tako nam je s skupnimi močmi le uspelo zapisati kratek razgovor s tremi cicibančki, ki bodo obiskovali osnovno šolo Biba Röck v Soštanju.

DARJA PAJK nam je povedala, da je doma v Družmirju. V šolo bo hodila peš, čeprav ima že na hranilni knjižici dovolj denarja, da bi ji lahko mamica in očka kupila kolo. »Kolesa ji letos še ne nameravam kupiti, ker je še premajhna in bi bili vsak dan preveč v skrbeh, da se ji na poti v šolo ne bi kaj pripetilo,« je dodala Darjina mamica. Darja pa je še povedala, da že zna šteti do 12 in tudi abecedo že zna napisati.

Se bolj kot Darja pa sta bila sramežljiva JASNA SREBRE in BORIS MAHNE; Jasna je prav tako iz Družmirja, Boris pa iz Ravna. »Vozil se bo z avtobusom,« je namesto Borisa povedal njegov oče. Boris pa nam je odkril, da šolski prostori zanj le ne bodo čisto novi. Tudi šolski predmeti ne. Saj je podobno kot drugi, tudi on obiskoval malo šolo. Jasni je moral priskočiti na pomoč očka. Sama pa je le povedala, da gre rada v šolo, ker se bo naučila pisati in brati. Šteti pa zna že do dvajset, zna pa se tudi že podpisati.

Se bi lahko čebljali, saj so prvošolčki vse bolj pozabljeni na tremo in postajali vse bolj radodarni z besedami. Vendar so se od-

BORIS MAHNE

JASNA SREBRE

prla šolska vrata in pred njih so stopili učitelji. V tem trenutku pa jih res nismo mogli motiti. Danes, ko objavljamo te vrstice, so se verjetno že vsi privadili na novo življenje ter spoznali, da bo v šoli kljub domačim nalogam lepo. In zdaj si nekateri verjetno že pojejo: »Prav vesel v šolo grem, mnogo lepega že vem.«

Z AVTOBUSOM V ŠOLO

Osrednje šole v naši občini obiskuje tudi veliko učencev iz oddaljenih krajev. Za vse te na šolah vsako leto organizirajo prevoz z avtobusi. Ravnateljji teh šol si zelo prizadevajo, da bi otroci na avtobuse

čakali čim manj časa, vendar jim vedno ne uspe urediti najbolj ustreznega vozne reda, ker avtobusna podjetja nimajo na voljo dovolj avtobusov.

Največ vozačev v občini ima osnovna šola Biba Röck v Soštanju. Približno 200 se jih vozi iz Velunje, Belih vod, Zavodenj. Za vse, razen za tiste učence, ki se vozijo iz Velunje, jim je uspelo zagotoviti časovno ustrezen avto-

bus. Šolarji iz Velunje, (s tem avtobusom se vozijo tudi učenci iz Plešivca, Graške gore, Gornjih Ravn) pa bodo prihajali v šolo uro pred začetkom pouka — ob pol sedmih. Mnogi izmed teh otrok imajo do avtobusa tudi poldruge ure. Če poleg tega upoštevamo, da najbolj oddaljeni prihajajo domov ob petnajstih, pozimi morda še kasneje, je na mestu vprašanje, kako lahko ti učenci dosegaajo takšne uspehe kot njihovi vrstniki, ki imajo do šole le nekaj minut.

Na osnovni šoli Miha Pintar Toledo v Velenju so

VOLITVE NA RUDNIKU

V sredo, 12. septembra, bodo na velenjskem premogovniku volili organe upravljanja in organe delavskega nadzora, potem ko so za rudarski praznik podpisali samoupravni sporazum o združitvi sedmih temeljnih organizacij združenega dela v delovno organizacijo RL Velenje.

Na ravni delovne organizacije bo svet delegatov, ki bo imel 30 članov. Vsak član bo imel svojega namestnika. Svet delegatov TOZD kot organ odločanja in najvišji posvetovalni ter usklajevalni organ bo opravljal naloge, ki bodo skupnega pomena za vso delovno organizacijo. Tako bo med drugim odločal o temeljnih vprašanih poslovnih politike delovne organizacije, pristopu delovne organizacije k raznim

sporazumom in dogovorom z drugimi delovnimi organizacijami, o članstvu delovne organizacije v zbornicah in poslovnih združenjih, sklepanju pogodb o poslovno-tehničnem sodelovanju in o skupnem vlaganju z drugimi organizacijami združenega dela idr. Svet delegatov bo med drugim tudi sprejemal statut in druge splošne akte delovne organizacije, kratkoročne in dolgoročne načrte delovne organizacije, sanacijske programe TOZD in ukrepe za njihovo uresničevanje, enotna merila za delitev dohodka in osebne dohodka v temeljnih organizacijah.

Na ravni delovne organizacije bodo imeli tudi 9-članski organ delavskega nadzora. V vsaki TOZD bodo volili

delavski svet in organ delavskega nadzora.

Proces evidentiranja kandidatov so na rudniku končali do 25. avgusta. Kandidacijske liste so obravnavali aktivisti Zveze komunistov v vseh temeljnih organizacijah, izvršni odbori sindikatov, mladinski aktivisti. Obenem so o predlaganih kandidatih razpravljali po vseh samoupravnih delovnih skupinah. Po opravljenih zbiorih volivcev so na ponovni razširjeni seji predsedstva sindikata oblikovali dokončne liste, ki so jih do konca avgusta potrdili še delavski sveti temeljnih organizacij združenega dela. Zatem so kandidacijske liste izobesili na oglasne deske, da so lahko vsi zaposleni še enkrat dali morebitne pripombe. S 4. septembrom pa so zaključili kandidacijski postopek in javno razpravo, v sredo pa bodo kot smo že v uvodu zapisali, volitve.

Željaveč kot možnosti

Do Raven pri Soštanju se pride iz treh strani, iz topolške, gaberške in sredine Raven. Vasica leži na hribovitem predelu, obkrožajo pa jo gozdovi. Čeprav ljudje živijo odmaknjeni od mesnega vrveža, imajo svoje težave, s katerimi se vsak dan srečujejo. Ravenčani pa se trudijo, da bi svoje življenje čim bolj zboljšali in oplešali.

Ravenčane najbolj tarejo neurejene ceste. Občinska cesta je dolga 6 kilometrov in je asfaltirana. Bilo je pred leti, ko so vaščani zbirali denar in na makadamsko cesto položili asfaltno preprogo. Z obnovljeno cesto se je za njih življenje zboljšalo. Zdaj imajo v Ravnah tudi mnogo več avtomobilov in drugih motornih vozil. V krajevni skupnosti Ravne pa je še vedno 14 kilometrov vaških cest, ki jih je treba urediti. Krajevni skupnosti manjka za ureditev potrebnega denarja. V finančni zadregi so letos predvsem zavoljo tega, ker so lani uredili cesto od Rubina do Slivskega grabna in Obra. Ureditvena dela na tej cesti so krajevno skupnost stala kar 110 tisoč dinarjev. Ker toliko denarja niso imeli, so se morali zadolžiti, letos pa so se zato znašli v težavah. Pravijo, da bodo to krizo kljub vsemu prebrodili. Na novo so začeli pripravljati cesto iz Gaberke proti Ravnam in Pristavi. Prebivalci sami pomagajo s prispevkom in tudi prostovoljnemu delu se ne izogonejo. Del ceste bodo asfaltirali, preostali del, ki bo še naprej prazen, pa dobro pripravili. Prebivalci sami so zbrali 80 tisoč dinarjev.

• DOHODEK LE OD PRODANEGA LESA

V Ravnah živi okoli 1000 prebivalcev, ki se pretežno

ukvarjajo s kmetijstvom in gospodarstvom. Kmetje se že modernizirajo in kupujejo potrebne kmetijske stroje. Najprej cenejše in tiste, ki jih najbolj rabijo. Nihče od kmetov se v Ravnah še ni v kmetijstvu specializiral in svojo kmetijo preusmeril. To je pri njih razumljivo, saj Ravne niso bogat kraj. Z leti pa se bo morda tudi v tej vasici razvila kakšna določena veja kmetijske dejavnosti, ki bo kmetom nudila večji zaslužek in boljše življenje na kmetijah. V glavnem imajo pridelke s polja za lastne potrebe, z gozdarstvom pa si ustvarjajo dohodek.

• DA BI VOZIL AVTOBUS

V vas vodi asfaltirana cesta. Kljub temu pa je javni prevoz slab. V njihov kraj pripelje dvakrat na dan šolski avtobus, ker je v kraju štirirazredna podružnična šola. Starejši otroci pa morajo na prešolanje v Soštanj. Ravenčani želijo redno avtobusno zvezo s Soštanjem, da bi se lahko v dolino vozili tudi delavci. Dosti je takšnih, ki imajo doma manjše posestvo in so zraven tega še zaposleni. Zadovoljili se bi, če bi avtobus vozil v kraj dvakrat dnevno.

Ivan Stropnik, predsednik krajevne organizacije SZDL, je povedal, da so zahteve vaščanov po boljšem življenju vedno večje. »Se-

veda pa je željam in zahtevam težko ugoditi, če za to ni pogojev«, je dejal Stropnik. Kljub temu se v Ravnah trudijo, da bi uredili čim več komunalnih pomanjkljivosti. Tako zdaj na Pristavi pripravljajo gradnjo skupnega vodovoda. S skupnimi močmi in zbranimi sredstvi bodo uresničili vsaj eno izmed želja.

IVAN STROPNIK, predsednik krajevne organizacije SZDL v Ravnah

V Ravnah krajevna skupnost in krajevna organizacija SZDL vsa leta tesno sodelujeta in neresena vprašanja skupaj rešujeta. Stropnik meni, da se lahko problemi na ta način hitreje in lažje rešujejo, če so sile združene in med posameznimi organizacijami ni razprtij.

V Ravnah nimajo dobro razvite kulturne dejavnosti. Temu je vzrok, ker nimajo kulturnega doma. Ta pa je Ravnam vsekakor potreben. Tudi kmetje bi radi posedeli na kakšni kulturni prireditvi, se odpočili od naporenega dela in razvedrili. V vasi je precej mladine, ki zavoljo tega nima ugodnih pogojev za organizirano delo.

Franc Turnšek je preganjal ženinega prijatelja Franca Strojanska, ta pa ga je v spopadu zabodel v srce

Vsak pogreb je žalosten. Toda pogreb, ki je bil prejšnji četrtek 30. avgusta pri Andražu, je še posebej pretresel okolico. Pokopali so namreč človeka, ki je umrl nasilne smrti, očeta treh mladoletnih otrok, delavca v njegovi največji ustvarjalni moči, dobrega soseda in zvestega prijatelja.

Franc Strojanski (na sliki) je zabodel Turnška in odšel na delo

Pokopali so Franca Turnška, starega 33 let, ki ga je v ponedeljek 27. avgusta zvečer zabodel v srce od njega nezaželen in nevaljen gost v hiši — Franc Strojanski z Dobrovlj nad Braslovčami.

»Bil je tak človek, da ga je treba iskati. Bil je varčen in priden in lepo je skrbel za otroke. Glejte, še dopusta si ni privoščil, pač pa je šel delat, da bi bila družina na boljšem.« Tako je govorila Alojzija Rudnik, podobno pa smo slišali tudi od drugih ljudi v sosesčini. In nimamo razloga, da ne bi verjeli.

• Kako se je zgodilo

Tistega usodnega dne so pri Turnškovih bili vsi zdoma.

»Mož je v Poljčah pri Braslovčah vozil hmelj za kombinat, jaz z otroki pa sem pri sosedu Ivanu Dušiču pomagala nabirati hmelj,« je pripovedovala pokojnikova žena Viktorija Turnšek. »Zvečer sem šla prej domov zaradi opravkov, otroci pa so še ostali na večerji pri sosedu.«

»Kdaj je prišel Strojanski?«

»Okrog 20.15.«

»Zakaj?«

»Prinesel mi je rezervno os za moped. Kupil jo je v Gornjem gradu, ker se drugje ne dobijo. Tudi prej je že prinesel os.«

»Se že dolgo poznata?«

»Poznava se iz tovarne Garant na Polzeli, kjer sva oba zaposlena.«

»Je že dolgo zahajal v vašo hišo?«

»Ze več kot eno leto.«

• Ženin prijatelj se je skrtil v shrambo

Slišali smo, da je Strojanski posedal v kuhinji, kjer ga je Turnškova bojda postregla s pivom. Prav v tistem času pa se je iz Poljč vrnil mož, ki je bil na Strojansku že dalj časa ljubosumen in ga je svojčas tepel že s kosiščem, ko ga je našel pri hiši. Tudi ob neki drugi priložnosti v Podvinu je Turnšek Strojanska že napadel. Ni namreč mogel trpeti, da se družijo z njegovo ženo. Tudi to, da skrbi za ženino moped ga ni pomirilo.

Strojanski se je tega zavedal tudi tisti večer. Zato se je potem, ko je prišel mož in začel ropotati ob vhodu, skrtil v shrambo zraven kuhinje. Toda mož je očitno vedel, da je Strojanski pri hiši, čeprav je tudi takrat svoje motorno kolo spravil kar v bližnjem gozdu.

»Najbrž je slišal, da sva se pogovarjala,« je povedala žena.

• Spopad se je začel v hiši

Viktorija Turnšek je povedala, da je prišel mož s kolom v hišo in se začel razburjati. V kuhinji sta se potem pri štedilniku z nezaželenim gostom tako spoprijela. Nato sta se spravila ven in tam nadaljevala, potem pa se zapodila še dol po polju. Takrat je bila že tema.

Turnškova je povedala, da ga ni zabodel pri hiši, pač pa se je Strojanski vrnil in dejal:

»Pojdi pogledat, najbrž sem ga pičil z nožem.«

Povedala je tudi, da je slišala, kako kliče njen mož sosedu Janeza na pomoč. Dušičevi so oddaljeni kakih 300 metrov.

Stopila je po baterijo in vtem je že prišel sosed.

Skupaj so šli Turnška iskat in ga našli kakih sto metrov od hiše. Ležal je na hrbtu in bil je ves krvav. »Pusti me pri miru, ne morem dihati,« je še dejal ženi.

Sosed Dušič je povedal, da je slišal klice v svoje stanovanje, tudi odzval se je.

»Janez!« je vpil sosed.

»Kaj je,« mu je odgovorjal v temo.

Po tretjem klicu je postalo vse tiho. Potem je Turnškov sin, otroci so bili še pri Dušičevih, še sam prosil, naj gre pogledat, kaj se je zgodilo. Dušič je skočil na moped in potem, ko so našli močno ranjenega Turnška, poklical še sosede Jelenove.

Ustavili so tudi nekega voznika s Polzele (Komelov), naložili Turnška in ga hitro odpeljali v celjsko bolnišnico. Dušič je šel zraven. V bolnišnici so Turnška takoj operirali, vendar je okrog 22. ure podlegel. Imel je namreč prebodeno srce.

Strojanski se je mirno odpeljal

• Turnškovi in Strojanski

Turnškova hiša pri Andražu 139 je kar solidna stara hiša, stoji pa bolj na samem ob cesti Polzela—Velenje. Franc Turnšek in Viktorija sta se vzela in si obljubila zvestobo že pred 13 leti, ko sta oba imela šele okrog 20 let. Njun zakon je bil kaj hitro obdarovan z otroki — dobili so zaporedoma dva fantka in

UBOJ PRI ANDRAŽU

V postelji so ga našli tudi varnostni organi, ko so prišli naslednji dan opoldne po njega. Pod vzglavjem so našli njegov nož z blizu 20 centimetrov dolgim rezilom. Strojanska so aretirali in ga odpeljali v celjske zapore.

Preiskovalni sodnik ga ni mogel takoj zaslišati, ker se je poslužil pravice, da bo zraven njegov odvetnik. Sicer pa potem Strojanski dejanja niti ni zanikal.

»Zabodel sem ga že pred hišo, potem pa je Turnšek še bežal,« je povedal in dodal, da ni mislil, da ga je tako hudo zadel. Zdaj mu je žal, vendar je že prepoznal. Sedaj bo imelo besedo sodišče in bo za krvavo dejanje tudi izreklo primerno strogo kazen.

Zabodel sem ga že pred hišo, potem pa je Turnšek še bežal,« je povedal in dodal, da ni mislil, da ga je tako hudo zadel. Zdaj mu je žal, vendar je že prepoznal. Sedaj bo imelo besedo sodišče in bo za krvavo dejanje tudi izreklo primerno strogo kazen.

• Turnškovi in Strojanski

Turnškova hiša pri Andražu 139 je kar solidna stara hiša, stoji pa bolj na samem ob cesti Polzela—Velenje. Franc Turnšek in Viktorija sta se vzela in si obljubila zvestobo že pred 13 leti, ko sta oba imela šele okrog 20 let. Njun zakon je bil kaj hitro obdarovan z otroki — dobili so zaporedoma dva fantka in

deklico. Otroci so sedaj stari deset do trinajst let.

Turnškovi nimajo dosti zemlje, menda samo 38 arov. Zato sta bila oba zakonca zaposlena. Franc je delal v Gorenju, kjer je bil šofer vilicarja in je zaslužil okrog 180.000 starih dinarjev na mesec. Tudi žena je bila zaposlena. Kot nekvalificirana delavka je delala v polzelski tovarni pohištva Garant. Pri hiši sicer ni bilo izobilje, toda lahko so še kar dobro shajali, kakor pač shajajo številne delavske družine.

Družinsko srečo pa je zadnji čas začelo ogrožati prijateljstvo Turnškove žene s Francem Strojanskim, s katerim sta se poznala iz tovarne. Strojanski je bil še samski, živel pa je visoko na Dobrovljah. Turnšku se je zdelo, da poznanstvo njegove žene s Strojanskim presega običajne tovarniške odnose, zlasti še, ker je hodil na njegov dom v njegovi odsotnosti. Bil je ljubosumen.

Zato je prišlo do tistih napadov v Podvinu in na domu že v lanskem letu. O tem prijateljstvu in obiskih se je vse bolj šušljalo tudi v okolici. Čeprav sta tako žena kakor tudi Strojanski vedela, da mož teh obiskov ne mara, je Strojanski še dalje zahajal v

hišo. Viktorija je sama povedala, da je bil pri Turnškovih pred tem tudi v petek 24. avgusta in to samo četrto ure. Otroci so takrat pri sosedu gledali televizijo. V hišo pa je zahajal že več kot eno leto.

Preiskava in glavna obravnava na sodišču bosta nedvomno ta tragični dogodek podrobno osvetlili. Tedaj bomo poročali tudi o sodbi.

MALI oglasi

• SOBO V VELENJU ali bližnji okolici nujno potrebujeta dijaka srednje tehniške šole. Jože Crešnik, Jenkova 6/21, Velenje.

• HISA, vseljiva, s sadnim vrtom, v bližini Smartnega ob Paki, ugodno naprodaj. HISA je primerna za stanovanje obrtnika, vikend ali počitniški dom. Informacije: Velenje, Stanetova ul. 15.

• Pozor! PO UGODNI CENI PROdam motorno kolo Tomos T12. Zelo dobro ohranjen. Vlado Suster, Soštanj, Heroja Gasperskega 1.

• Iščem žensko za varstvo leta in pol starega otroka na domu, od 8. do 12. ure. Inž. Drago Sulek, Velenje, Saleška 2/b.

Darila za krvodajalce

Krvodajalci iz velenjskega rudnika so se v začetku avgusta zbrali in kot vsako leto proslavili svoj praznik.

Letos je bil ta še slovesnejši kot prejšnja leta, saj mineva 20 let odkar imajo na rudniku organizirano prostovoljno krvodajalstvo. Člani te organizacije združenega dela so med najboljšimi in najaktivnejšimi v tej človekoljubni akciji.

Na proslavi so izročili praktična darila 39. krvodajalcem, ki so darovali kri že več kot 15-krat. Rudniški sindikat je za vse, ki so se udeležili te proslave, pripravil večerjo, vsi pa so se ob zvokih harmonike tudi zavrteli.

Gostinsko podjetje PAKA Velenje

obvešča in priporoča

**PRIDITE
POGLEJTE
IN POVEJTE
ŠE DRUGIM**

V baru hotela PAKA nov barski spored, ki bo zadovoljil vaš okus!

• MESA DOVOLJ — VENDAR NE V MESNICAH — Težava, ki jo poznajo naše jugoslovanske gospodinje, ni tuja niti gospodinjam preko Atlantika. Zahteve po mesu so na svetovnem tržišču mnogo večje od ponudbe. Mesarji najdejo rešitev le v podražitvah mesa v maloprodaji. V Ameriki manjka mesa zaradi zamrznitve cen. Kot mi, tako se bodo morali tudi Američani do takrat, ko bo v mesnicah pre malo mesa, zadovoljiti z vegetarijansko hrano, ki je povrh vsega še zdrava. Ameriški živinorejci že zdaj vodijo živino do velikih potrošniških središč, računajoč, da bodo sredi septembra odmrznile cene mesa. • PO NERETVI DO MORJA — PLAZ IN KUPCEV — Ob Neretvi je dosti proizvajalcev sadja in zelenjave. Dobre kupce so našli med kopalci na plažah v bližini izliva Neretve. S čolni plovejo vzdolž reke in na plažah ob morju prodajajo svoje pridelke. Oboji so zadovoljni, tako prodajalci kot tudi kupci, ki jim prija zlasti sveže sadje. Kot vidimo na fotografiji so na polni makarski plaži dobro prodajali sadje. • SMUČANJE PO SUHEM — Norvežani se lahko smučajo skoraj celo leto. Pa tudi v tistih maloštevilnih dneh, kadar vendarle zmanjka snega, se smučanje ne odrečejo. Izmislili so si izredno neobičajne smuči, ki so malce podobne kotalkam. Te smuči pa Norvežanom služijo samo za zabavo. Ta dva asa, ki ju vidimo na sliki, sta krenila na dolgo pot od Osla do Københavna. Računata, da bosta v šestih dneh prispela na cilj.